

Sygn. akt I CSK 1285/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko B. T. i W. T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżących solidarnie na rzecz powoda 5400 (pięć
tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego,**

**2) zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...])
na rzecz adw. G.O. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych
powiększoną o należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanych B. T. i W. T. od wyroku Sądu
Apelacyjnego w [...] z dnia 15 kwietnia 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej,

widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali się na istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, czy jeżeli powód domaga się zapłaty całej kwoty w związku z postawieniem reszty niespłaconego kredytu w stan natychmiastowej wymagalności, to orzeczeniem ponad żądanie jest uwzględnienie powództwa w zakresie różnicy pomiędzy kwotą wypłaconą a wpłaconą, bez ustaleń, czy różnica ta jest już wymagalna, tak jakby podstawą zwrotu był sam transfer środków, a nie postanowienia umowy, a ponadto podnieśli jednocześnie, że w tym zakresie skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona.

Poza ogólnikowym wywodem skarżący nie przedstawili argumentacji, która przekonywałaby o możliwości odmiennej interpretacji tak sformułowanego problemu i o jego wpływie na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, jak również nie wykazali, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd drugiej instancji.

Równoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) co do zasady wyklucza możliwość twierdzenia o oczywistej zasadności skargi (wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt II UK 170/16, www.sn.pl, z odwołaniem się do wcześniejszych orzeczeń w jego uzasadnieniu). Albo jest tak, że w sprawie są istotne wątpliwości prawne, wobec czego jej rozstrzygnięcie nie jest oczywiste, albo nie ma żadnych wątpliwości tego rodzaju, a występują rażące uchybienia wytknięte w skardze, świadczące o jej oczywistej zasadności. Ponadto, niezależnie od tego, że uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wprawdzie odnoszą się też do aspektów pozadowodowych, część argumentacji wskazuje na polemikę z ustaleniem przez orzekające Sądy wysokości zaległej należności głównej wobec powoda, co czyni tę

argumentację niedopuszczalną. Ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Twierdzenia o braku ustaleń dotyczących tego, że należność (różnica pomiędzy kwotą wypłaconą a wpłaconą) jest już wymagalna, pozostają też w sprzeczności z innym przedstawionym przez nich założeniem, a mianowicie z postawieniem reszty niespłaconego kredytu w stan natychmiastowej wymagalności, co również wskazuje na wadliwość założeń przedstawionego problemu i negatywną ocenę zaistnienia także drugiej z powoływanych w skardze przesłanek. Ustalenie, że pozwani zalegają z zasądzoną kwotą jednoznacznie wskazuje, że rozważano kwestię wymagalności roszczenia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu przez pełnomocnika ustanowionego przez Sąd z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w związku z § 16 ust. 4 pkt 2 oraz § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18).